

SECCIONS EDICIÓ IMPRESA EL PUNT AVUI TV MÉS

PORTADA LOCAL SOCIETAT SUCCESSOS POLÍTICA ECONOMIA CULTURA EUROPA-MÓN COMUNICACIÓ OPINIÓ IN ENGLISH ESPORTS

PORTADA ART ARTS ESCÈNIQUES CINEMA CÒMIC CULTURA POPULAR LLIBRES MÚSICA PATRIMONI ALTRES

CULTURA BARCELONA - 17 octubre 2012 2.00 h

SANJOSEX MÚSIC

“No vull perdre el gamberrisme”

El disc *La viu-viu* Divuit cançons gravades el gener passat a Luz de Gas. "Volia fer un disc en directe com aquells clàssics dels anys setanta", afirma el líder de Sanjosex.

GUILLEM VIDAL - BARCELONA

Sanjosex van arribar a sonar tan excelsament en el tram final de la gira del seu tercer disc, *Al marge d'un camí*, que no documentar un dels seus concerts hagués estat imperdonable. Coincidint amb un moment en què el cantant –i arquitecte– Carles Sanjosé es proposa endinsar-se en un procés de reafirmació artística, Bankrobber –la seva discogràfica de sempre, també de la Bisbal d'Empordà– publica *La viu-viu*, un disc gravat durant els tres recitals que, en el marc del festival Barnasants, el grup –integrat, a més de Sanjosé, per Richie Álvarez, Xarim Aresté, Pep Mula i Miquel Sospedra– va oferir els dies 26, 27 i 28 de gener a la sala Luz de Gas de Barcelona. En l'àlbum, la

M'he adonat que els discos que faig són cada cop menys frescos. M'agradaria fer coses fresques al mateix temps que transcendentals

He volgut autoimposar-me ser cada vegada menys profund. Tot plegat té un punt de: "Au, va, noi, anima't una mica"

banda alterna les cançons dels seus tres treballs d'estudi –*Viva Sanjosex* (2005), *Temps i relloige* (2007) i *Al marge d'un camí* (2010)– amb una adaptació del poema *Pico l'ullet*, de Martí i Pol, una versió de la tradicional *Muntanyes del Canigó* i insercions, a *Són instints*, del *Volando voy*, de Kiko Veneno, el *Borriquito*, de Peret, i una frase manllevada d'Antònia Font que resumiria, potser, l'estat d'ànim actual de Sanjosé: "La vida és només *patxanga*."

Habitualment, els discos en directe tanquen una etapa i n'enceten una altra. És així?

Efectivament. No sé gaire com serà l'etapa que vindrà però sí que, després de vuit anys seguits fent concerts, discos, entrevistes i organitzant tota la logística del grup, era conscient d'haver arribat a aquest punt. Tot i que qualitativament m'agraden, he acabat adonant-me que els discos que faig són cada cop menys frescos. Em costava fer cançons alegres, i això podria ser un símptoma inequívoc que alguna cosa no va bé. Vaig decidir fer una aturada durant una temporada però, abans, volia reflectir-ho amb un disc en directe com aquells que es feien als anys setanta.

Alguna pista de com serà aquesta nova etapa?

M'agradaria que fos més optimista. Això no vol dir que hagi de fer res diferent, sinó recollir tot el que he fet, eliminar el que no m'agrada i tornar a agafar energia. M'agradaria fer coses fresques al mateix temps que transcendents, tot i que no sé si podré.

T'estaves avorrint?

Avorrir no seria la paraula. Més aviat em faltaven forces, l'energia s'havia anat debilitant. Ara he començat a fer classes de cant, vaig gravant-me a mi mateix i, en definitiva, m'ho torno a passar bé. A més, no hem d'oblidar que estic tot sol. Hi ha bandes que són quatre o cinc i es reparteixen la feina, però a Sanjosex sóc jo qui fa les cançons, qui fa les entrevistes, qui actualitza el Facebook i envia els *twits*. És cansat. Són coses com aquestes les que m'estic replantejant, també...

Ens pensàvem que la saba nova d'energia l'havies trobat a Mali, amb la música africana...

Sí, però en un sentit més estrictament musical. El que em faltava era essencialment l'esperit per fer cançons, recuperar l'instint. Crec que és una cosa que els passa a molts músics: passen per una bona època al principi i, a la llarga, deixen de fer bones cançons. Hi ha milers d'exemples de músics que perden l'esperit dels seus inicis, i no volia que em passés a mi.

Home, moltes de les teves millors cançons estan precisament en l'últim disc...

Sí, no dic que siguin males cançons, però *Futur incert* és trista. A *Corriol* deia que únicament veia un piló de gent fent cua... No ho sé, simplement no vull perdre l'alegria, l'espontaneïtat ni el gamberrisme, i m'he adonat que ho estava començant a fer. Ho he volgut frenar. M'he autoimposat deixar de ser cada vegada més profund. Tot plegat té un punt de: "Au, va, noi, anima't una mica."

Com valors, ara, tot allò que volies dir en els teus tres discos?

En el primer disc, vaig fer-ho tot molt instintivament, i l'estètica va ser gairebé una casualitat, tot i que, com que reflectia la música que havia fet en un moment molt concret, crec que la va acabar tenint. En el segon ja hi havia cançons que parlaven del territori, del temps, de l'Empordà... tot plegat va anar agafant un discurs. A *Al marge d'un camí* vaig arribar a fer un parell de

Crec que ho puc fer bé, però em fa una mica de por entrar en les musicacions de poemes, perquè a Catalunya ja s'ha fet molt

Quan feia cançons sobre l'Empordà em feia vergonya utilitzar-les per erigir-me en el "vés a saber què" empordanès

cançons per acabar reforçant el que volia dir. Són mecanismes com aquests els que ara vull oblidar. Voler parlar *a priori* d'un tema en concret no crec que sigui bo. Si et deixes anar, sortirà alguna cosa, i allò que surti, serà molt probablement allò que de debò tens ganes de dir. És important no deixar-se sorprendre en cap moment.

Com vas viure aquelles tres nits a Luz de Gas?

La primera, amb uns quants nervis. La segona –que és la que queda més recollida en el disc–, amb una gran eufòria. I la tercera, d'una manera una mica més *passota* però, alhora, relaxada. La millor va ser segona: hi havia tensió, però també moltíssima energia.

Vas estrenar una cançó: *Pico l'ullet*, adaptació d'un poema de Martí i Pol.

Em fa una mica de por entrar en les musicacions de poemes, perquè a Catalunya ja s'ha fet molt. M'agrada, crec que puc fer-ho bé, i no descarto continuar fent-ho. Però no vull deixar de fer mai aquesta mena de cançó pop que em caracteritza.

Tens la sensació d'haver acabat trobant finalment amb el grup el so que heu estat buscant tot aquest temps?

Sí, aquesta també era una de les raons per fer aquest disc. És un so, crec, amb personalitat, amb alguna característica interessant que hem creat nosaltres i de la qual estic content. Tot i l'aturada, la banda encara hi és i, si a tots els sembla bé, continuarem tocant.

El títol del disc –a banda de la seva sonoritat i que *viu* fa referència al *live anglès*– amaga alguna història?

Sí, m'agradava aquest component de *fer la viu-viu*, d'haver-se de buscar la vida, una cosa molt pròpia del moment que vivim.

El moment que vivim, social, polític, no t'empeny a fer cançons?

Quan les feia sobre l'Empordà em feia vergonya utilitzar-les per erigir-me en el *vés a saber què* empordanès. El mateix ho podria aplicar ara. No sóc més que un ciutadà que fa cançons. És evident que alguna cosa m'influeix, però em sento més a gust proclamant més aviat poca cosa però, en canvi, reflectint a la meua manera que jo també estic vivint aquest moment. Pots fer, és clar, música atemporal, però l'atemporalitat ha d'anar lligada al moment, ja que si és atemporal i no va lligada a cap moment, no és res.

Malgrat aquests moments actuals de reordenament d'idees, creus que tot plegat ha valgut la pena? T'imagines fent d'arquitecte i proud?

No, no m'ho imagino. No em puc queixar gens. Espero que continuï sent així... O potser no. De fet, veient com estan les coses, m'adono que estar viu i content ja és una gran sort.

TROBADA

Sanjosex, amb Chicuelo a Barcelona i Girona en el cicle 'Connexions'

Les cada vegada més notòries influències africanes de Sanjosex (assimilades, en gran part, durant la seva participació en el cèlebre Festival Au Desert de Mali, el gener del 2011) i, també, flamenques ("en les meves cançons sempre n'hi ha un punt ", reconeix) fan ben prometedors els dos concerts que la banda empordanesa oferirà el mes de novembre juntament amb Chicuelo –un dels grans asos de la guitarra flamenca– i el percussionista Baba Maiga. La col·laboració s'engloba dins del cicle Connexions, instigat conjuntament per la discogràfica Bankrobber i el Taller de Músics, i es podrà veure el 23 de novembre al Music de Hall de Barcelona i, dos dies després, a l'Auditori de Girona. El cicle, a banda d'aquest encontre, s'articula amb quatre altres diàlegs, tots al Music Hall: el del guitarrista tuareg Bombino amb el guitarrista